

И тъй въ начало-то на 9-тии вѣкъ Славено Българе-тѣ на Балканскіи полуостровъ се дѣлѣхъ на двѣ половини: една (пó-голѣма-та) съставляше едно особено царство, предъ което треперяше Константинополскіи Императоръ и му плащаше данѣкъ, а пакъ друга-та, която живѣеше вѣтъ отъ предѣли-тѣ на това царство въ старо-Гръцки-тѣ области, бѣше вѣче пó-вѣчето подчинена на имперія-та.

Между подирни-тѣ, сирѣчь между подчиненни-тѣ Византіи Славенобългаре твърдъ рано е захванѣло да се распространява Христіанско-то ученіе. Още въ 6-тии вѣкъ ные намираме въ Византійска-та Исторія отъ тѣхъ не само много чиновници и знатни полководци, но та-кожде и много свещенници и други духовни лица, и даже два императора, а именно Юстинъ и сестринній му сынъ Юстиніанъ (Управда). А въ 766 год. на 16 Ноемврія и на вселенскіи патріаршески престолъ се вѣскачи единъ отъ тѣзи Славено-Българе. Той бѣше патріархъ Никита (*Νικήτας ὁ ἀπὸ Σθλαβῶν*), който дръжеше съ Иконоборецъ-тѣ Константинъ Копронимъ ¹³⁾. — Отъ тѣзи Славено-Българе излѣзе и Императоръ-тѣ Василии Македонскіи, който отъ простъ селенинъ достигна да стѣпи на Византійскіи прѣстолъ и стана родоначалникъ на знаменита-та Македонска династія ¹⁴⁾.

Това бѣше само голѣмо зло за тѣзи още отъ 7-мии вѣкъ покрѣстени Славене, че тѣ си нѣмахъ още свое писмо и принѣдени сѣ были да слушѣтъ слово-то Божіе на чуждъ езикъ, на Гръцки. Отъ това прости-тѣ, които не сѣ разбирали този езикъ, макаръ и да сѣ се наричали Христене не сѣ могли да разберѣтъ що е хри-

¹³⁾ Теофанъ, Кедринъ, Гликъ, Зонаръ, Никифоръ патріархъ У Стрит. 11, 80. —

¹⁴⁾ Погледъ врѣхъ происхожд. на Бл. народъ. —